

Τσακων. Με τέτοιο βροχόκαιρο δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ Κεφαλλ. Συνών. βροχοκαίρι, βροχοκαιριά.

βροχολόγι τό, ἀμάρι. βροχολοί Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχολογῶ.

Ἡ περίοδος παρατεταμένων βροχῶν, ιδίως ἡ φθινοπωρινή: Με τὸ πρῶτο βροχολοί ὀργώνουν γιὰ τὰ σιτάρια.

βροχολογῶ Πελοπν. (Βούρβουρ.)—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ.

Βρέχω ἔνθ' ἄν.: Βροχολόγαγε ὅλη τὴ νύχτα Λεξ. Δημητρ.

βροχόλουρο τό, ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 49—Λεξ. Βλαστ.

344 βροχόλουρον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρόχι (II) καὶ λουρί.

Βρόχι (II) 2, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἔστησαν τὰ βροχόλουρα, Θεοφύλακτον τὸν πιάνον Κύπρ. || Ποίημ.

Σὰν πουλλολόγος ξόβεργα, | βροχόλουρα καὶ δίχτυα
[θενὰ στήσω

ἸΓρυπάρ. ἔνθ' ἄν.

βροχόμπολια ἡ, Πελοπν. (Μανιάκ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βρόχος (II) καὶ μπόλια.

Εἶδος μανδηλίου ὑφασμένου ἐκ νημάτων μετὰξης οὐχὶ καλῆς ποιότητος βρόχων καλουμένων: Τοῦ Λαζάρου ῥχόντανε οἱ Λαζάρισες φτωχὲς γυναῖκες μὲ Λάζαρο, εἶχανε γιὰ βροχόμπολια καὶ μαζώνανε λουλούδια.

βροχόνερο τό, σύνηθ. βροχόνερον Πόντ. (Οἶν.

Τραπ.) βρουχόνιρου Εὐβ. (*Ακρ.) Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) βρεχόνερον Πόντ. βροχονέρι Δλουκοπ. Γεωργ. Ρούμελ. 117 ΓΨυχάρ. Στόν Ἰσκιο 27 ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 37—Λεξ. Βλαστ. 359 Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. βροχή καὶ νερό.

Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πηγαῖον ἔνθ' ἄν.: Βροχόνερο πίνουμε ἀπὸ γιστέρες, γιὰτὶ δὲν ἔχομε βρύσες Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. βροχερόνερο.

βροχόξυλο τό, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) βρεχόξυλο

Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὗς. βρόχος (II) καὶ ξύλο.

Τὸ στερεωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ξύλον, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου προσδένεται νῆμα ἐκ τριχῶν οὐρᾶς ἵππου καταλήγον εἰς βρόχον πρὸς σύλληψιν πτηνῶν.

βροχοπούλλι τό, Ἡπ. Θεσσ. Κάρι. Κυκλ. Πελοπν.

(Πάτρ.)—Λεξ. Βλαστ. 427 Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. βροχή καὶ πουλί.

Τὸ πτηνὸν χαραδριὸς ὁ ὑέτιος (charadrius pluvialis) τοῦ γένους τῶν καλοβατικῶν ἢ καλοβαμόνων (grallatores) τῆς οἰκογενείας τῶν χαραδριιδῶν (charadriidae), ἐκ τῶν ἐκτοπιζόντων πτηνῶν, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ πιστεύεται ὅτι προαγγέλλει ἐπικειμένην βροχήν. Συνών. κίτρινοπούλλι. [**]

βρόχος (I) ὁ, Σῦρ. βρουχος Θήρ.

Μεγεθ. τοῦ οὗς. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,60.

Ραγδαία, ἰσχυρὰ βροχή ἔνθ' ἄν.: Ἐπιασε ἕνας βρόχος Σῦρ.

βρόχος (II) ὁ, Ἰκαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) Σύμ.

—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 202—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. βροχός Ἀνδρ. Εὐβ. (Κύμ.) Θεσσ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

(*Ἀλμυρ.) Κάρι. Κάσ. Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μάν.) Ρόδ. Σκιάθ. Σύμ. Σῦρ.—ΔΔημάδ. Ζιζάν. Θεσσαλ. ἄγρ. 21. βρουχός Ἰκαρ. Μακεδ. (Βελβ.) βρεχός Πελοπν. (Καρβελ. Μάν.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. βρόχος.

1) Σχοινίον σχηματιζόμενον εἰς εἶδος κρίκου ἢ θηλειᾶς καὶ χρησιμοποιούμενον ὡς ἀγχόνη ἢ πρὸς θήραν ἀγρίων ζώων ἢ πρὸς σύνδεσιν τῶν ποδῶν τῶν ζώων διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀπομακρύνωνται κατὰ τὴν βοσκὴν Ἰκαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) Σῦρ.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ.: Ποίημ.

... Ὡτὰ σωθικὰ τοῦ Διάκου,

κρυφὰ λές κ' εἶχαν σωριστῇ φαρμακεμένοι πόνοι
χίλιων χρονῶν ἐκδίκησες, στῆρες εὐχές, ὀρφάνια,
τοῦ βρόχου τὸ λαχτάρισμα, τυραγνισμένη φτώχεια

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. β) Ἡ θηλειὰ τῆς ἀπόχης, τὸ διακενον τοῦ δικτύου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἀμα θὰ ῥητ' ἀπόχι μεγάλους βροχούς, θὰ φεύγῃ τ' ἀρδύκι Κίτ. Πβ. Πολυδ. 5,28 «τῆς δὲ ἄρκυος τὸ μὲν τι καλεῖται βρόχος, ἔστι δὲ ὁ βρόχος τὸ συνεχὲς ἐν τοῖς δικτύοις τετράγωνον διάστημα συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ἀμμάτων, ὁ τεινομένης τῆς ἄρκυος γίνεται ρομβοειδές». γ) Παγίς διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνουν τὰ πτηνὰ (περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς ἰδ. λ. ἀνασπάδα) Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Γέρμ. Καρβελ. Μάν.)—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροχάδα (II). 2) Αἱ πτυχαὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς βράκας, εἰς τὰς ὁποίας εἰσέρχεται ἡ βρακοζώνη, συμπτύσσει αὐτὰς καὶ οὕτω συγκρατεῖ αὐτὴν περὶ τὴν ὀσφύν Κάρι. Κάσ. Ρόδ. Σύμ. Τηλ.: Ἄσμ.

Κ' ὕφαινα τ' ἀντρός μου βράκα | κ' ἔλειπαν καὶ τὰ
[παζάνια

κ' ἔλειπε καὶ ὁ βροχός | κί ἀποπίσω κί ἀπομπρός

Κάσ. 3) Τὸ δέμα τὸ διερχόμενον διὰ τῶν πτυχῶν τῆς βράκας καὶ συγκρατοῦν αὐτήν, ἡ βρακοζώνη Κάσ. 4) Χονδρὴ κλωστή ἐκ μετὰξης οὐχὶ καλῆς ποιότητος Θεσσ. (*Ἀλμυρ.) Εὐβ. (Κύμ.) Μακεδ. (Βελβ.) Σκιάθ.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. 5) Τὸ φυτὸν βρόμη ἢ γενειοφόρος (avena barbata) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) τῆς οἰκογενείας τῶν βρομοειδῶν, τοῦ ὁποίου τὴν λεπτοτέραν ἄκραν οἱ παῖδες συστρέφουν εἰς θηλειὰν καὶ δι' αὐτῆς συλλαμβάνουν σαύρας Ἀνδρ.—ΔΔημάδ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ.

βρόχος (III) ὁ, ἀμάρι. βρόχ-χος Κύπρ. βρόκ-κος

Κύπρ. βρόχα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βρόγχος.

Βροχεά, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐνας βρόκ-κος νερόν Κύπρ. Μιὰ βρόχα νερό Βιάνν.

βροχός ὁ, Κύπρ. βρουχός Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω.

1) Λάκκος πλήρης ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται τὸ λινάρι διὰ νὰ σαπίσῃ τὸ ξυλῶδες μέρος αὐτοῦ Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ.) Συνών. λινόβροχεῖο. 2) Μικρὸς τεχνητὸς λάκκος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ παῖδες χάριν παιδιᾶς συναγουν ὕδωρ καὶ ἔπειτα τὸ ἀφίνουν νὰ ρέῃ Μακεδ. (Καταφύγ.)

βροχοσταλάζω ΓΔροσί. Θὰ βραδυάζῃ 76.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τοῦ ρ. σταλάζω.

Ἀφίνω νὰ πίπτῃ νερὸ ὡς σταγόνες βροχῆς: Ποίημ. Δὲ θὰ μᾶς σφαλοῦν οἱ ἀποβροχάριδες | καιροὶ κί οὔτε
[θὰ μᾶς σκιάζουν

ΤΟΜ. Δ' — 19

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ